

ת"פ 20741/12/12 - מדינת ישראל נגד אבנר משרקי

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 20741-12-12 מדינת ישראל נ' משרקי
בפני כב' השופטת נאוה בכור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אבנר משרקי

הנאשם

הכרעת דין

1. ביום 29.12.15 החלטת לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום - ולהלן נימוקיו.

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - לפי ס' 380 לחוק העונשין תשל"ז - 1977.

על פי המפורט בכתב האישום, ניהל הנאשם במועדים הרלבנטיים מכבסה ברובע ב' במרכז המסחרי באריאל (להלן: "המכבסה").

הגב' יבגניה צירולניקוב (להלן - "המתלוננת") הייתה לקוחה במכבסה והשאירה בה מעיל לניקוי.

ביום 20.8.12 בשעה 12:10 או בסמוך לכך, הגיעה המתלוננת למכבסה כדי לאסוף את המעיל, הנאשם אמר לה שעדיין אינו מוכן, היא הביעה חוסר שביעות רצון בנופפה אצבע - ואז תקפה הנאשם שלא כדין בכך שנשך את אצבעה וגרם לה חתך מדמם באורך 1.5 ס"מ, שהינו חבלה של ממש.

3. במועד הקראת כתב האישום כפר הנאשם בכל נגיעה באצבעה של המתלוננת.

הוא ניהל את המכבסה, המתלוננת השאירה אצלו מעיל לניקוי, לא הייתה מרוצה שלא ניקה אותו בזמן, הגיעה למכבסה גם במועד שבכתב האישום, הקימה שערורייה ואמרה שתתלונן עליו.

4. עדי התביעה:

ע"ת/1 המתלוננת ציינה בעדותה (עמ' 4-15 לפרוטוקול) כי הינה אחות מוסמכת, ברוסיה הייתה רופאת ילדים, בארץ עברה קורס הסבה, הינה בעלת רשיון של אחות מוסמכת כ- 10 שנים, ועובדת במרכז שיקום גריאטרי בבית רבקה בפ"ת.

בחודש יוני 2012 הביאה 2 מעילים שלה לניקוי במכבסה אותה ניהל הנאשם במרכז המסחרי שבו היא גם לקוחה במכולת וחנוות ירקות, והקרוב לביתה.

מעיל החורף שמסרה נוקה לשביעות רצונה, אך מעיל ז'מש נוסף שמסרה - לא הוחזר לה, אך הוסבר לה שממתנים לאיסוף מס' פריטים עד להעברתם לניקוי.

היא הבינה את המצב, זה היה קיץ, והיא לא מיהרה.

מדי פעם עברה ושאלה אם המעיל מוכן - ודחו אותה מס' פעמים במשך 3 חודשים.

בפרק הזמן הזה איבדה את הקבלה שניתנה לה בגין מסירת המעיל, היא לא אדם מסודר.

פעם אחת שאלה, והנאשם אמר לה שהמעיל מוכן ושהיא יכולה לבוא.

אחרי 3 ימים הגיעה, הצטיידה ב- 150 ₪ תמורת ניקוי המעילים, והנאשם ישב על השולחן עם טלפון, היא שאלה אם הוא עסוק, והוא אמר שהמעיל "בדרך". הוא היה בטלפון, לא רצה לענות לה, נפנף לעברה בידו לביטול - ואמר שהמעיל באוטו.

היא ביקשה שיביאו משם - אך הוא אמר שהאוטו אצל אשתו, ואינו יכול להביאו.

היא כעסה, אמרה שלא אכפת לה כבר, והיא צריכה לקבל את מעילה.

הנאשם סיים את שיחת הטלפון, כעס שהפריעה לו, ובעומד אחד מול השני - "עשתה" עם אצבעה כמו נו-נו-נו, ואמרה לו שאינו עושה את עבודתו.

פתאום תפס הנאשם את האצבע בשיניו - ונשך אותה.

היא לא הבינה מה קרה, הסתכלה על האצבע, שאלה אותו "מה עשית?", והוא אמר שלא עשה כלום, שהיא מלכלכת את משרדו בדם שלה, חזר אל מאחורי השולחן לטלפון, והיא התקרבה לשולחן, הראתה לו את האצבע ליד הפנים ואמרה לו "תראה מה עשית, אתה נורמלי?" האצבע דיממה, וטפטף דם.

היא אמרה שתזמין משטרה והוא החל לצעוק לעברה לא לעבור, לא להתפרץ, שזה שטח פרטי נופף בידיו על השולחן, אמר שעברה את הקו האדום, שפרצה אליו - והוא מזמין משטרה.

עמוד 2

היא אמרה לו שהיא מזמינה משטרה כי נשך אותה.

הוא קפץ, ניסה לנעול אותה בדלת הזכוכית בפנים, אז היא קפצה ורצה מהחדר, הוא צעק שתשב ותמתין עד לבוא המשטרה, ורץ לאוטו שבחוץ.

היא אמרה שהנה האוטו, ושיביא את המעיל שלה.

אז שאל - איזה מעיל? יש לך קבלה? שאינו מכיר אותה, ולא ראה מעיל.

היא אמרה לו שכבר עברו 3 חודשים והיא איבדה את הקבלה - ואז אמר שאינו מכיר אותה, לא ראה שום מעיל, ואם תביא קבלה - תקבל מעיל.

היא חזרה הביתה, התקשרה למשטרה, וסיפרה שמישהו נשך אותה. אמרו לה לצלם את הפצע באצבע, לפנות לקופ"ח לקבל מסמך רפואי ולבוא למשטרה להגיש תלונה.

היא לא יכלה לגשת באותו יום לרופא בשל טיול מאורגן לו רכשה כרטיס מראש - אמרו לה שתצלם את האצבע, ואת היתר תוכל לעשות למחרת.

היא צילמה את האצבע ופנתה למחרת למשטרה ולקופ"ח, היא סיפרה את פרטי המקרה, ושעשה זאת אדם שיושב ועובד במכבסה.

הדם כבר היה יבש על אצבעה.

יומיים לאחר המקרה התקשר אליה הנאשם, אמר שהמעיל מוכן, היא לקחה כסף והגיעה אליו עם בעלה - כי פחדה להגיע לבד.

היא הגיעה, הנאשם חיך אליה, היא שילמה, קיבלה את מעילה - ואז אמר לה סליחה, שהוא מצטער על מה שקרה, והיא הלכה.

בעלה שמע את ההתנצלות ויכול להעיד על כך, הוא מבין עברית.

אחרי זמן - בחוברת עירונית של אריאל ראתה תמונה, זיהתה את הנאשם כמי שנבחר כראש סניף הליכוד במקום, והראתה לבעלה.

היא לקחה את המסמכים הרפואיים, הדפיסה התמונות שצילמה - ומסרה לשוטר, תוך שהיא מתנצלת שלא הגיעה קודם.

היא סיפרה שהנאשם התקשר, שהחזיר לה את המעיל, אמר סליחה, והיא אינה מוותרת - תוך שהיא מפנה לעיתון המקומי בו זיהתה את הנאשם.

היא לא הביאה את הצילומים קודם כי הייתה בקופ"ח, חשבה שצריכה להשלים את כל הפרטים, הייתה עסוקה בעבודה - והביאה הכול יחד.

אף אחד לא שמע או ראה את הנשיכה, היה צהרים, והכול מסביב היה סגור.

היא לא חיכתה לבוא למשטרה - כי הנאשם ברח, ורצה לנעול אותה ולברוח. היא לא עשתה משהו רע.

הם יצאו מהר יחד, הוא צעק לה לשבת שם - אך היא רצה אחריו - שלא ינעל אותה. הוא נסע מהמקום.

בחקירתה הנגדית - ציינה כי הרגישה יחס זלזול מהנאשם כשישב עם הטלפון. היא הבינה את העיכוב בקבלת המעיל, אך נגמרה לה הסבלנות לאחר שאמר לה שהמעיל מוכן ושהגיע - הגיעה אליו 3 ימים אחרי, לאחר שהביאה כסף - והוא אמר לה שהוא בדרך.

כשאמר לה שהמעיל מוכן - לא ראתה אותו.

היא כעסה כי המתנה בסבלנות 3 חודשים, ופתאום לא רצה לענות ובאמת זלזל.

לאחר האירוע חזרה הביתה, סיפרה לבעלה, הייתה נסערת, והתקשרה למשטרה לשאול מה עושים.

הם אמרו לה לצלם את האצבע והיא צילמה, ואח"כ ביקשה מבעלה לצלם. הוא לא יודע להתעסק במצלמה שלה. חלק מהתמונות צילם בעלה, אך שכחה לספר זאת.

לטענה כי לא סיפרה במשטרה, 50 דקות לאחר האירוע שהנאשם שוחח בטלפון, לא התייחס אליה, נופף לה ביד שתלך, ושאמר לה שהמעיל באוטו של אשתו - השיבה כי סיפרה הכול, עברו שנתיים, היא לא זוכרת כל מילה, אך סיפרה מה שקרה.

הם עמדו קרובים אחד לשני, והנאשם זינק כמו כלב ותפס את אצבעה בשיניו הוא לא אחז בידה בשום שלב.

בהתחלה לא שמה לב, אמרה לו מה עשית? הוא אמר שלא עשה כלום. זה היה פתאומי, היא הייתה מופתעת, לא הבינה מה קרה, ואחרי שניה ראתה דם מטפטף.

לאחר מכן התקרבה אליו ושאלה מה עשה, כי הייתה בהלם. הוא אמר לה שהיא מסיגת גבול, ושהוא מזמין משטרה.

זה לא נכון שאמר לה שיזמין משטרה כי לא עשה לה כלום. כשאמר לה שאין את המעיל - התחילה להשתולל, הקימה צעקות, ואיימה שתתלונן שגנב לה את המעיל.

נשיכה זה דבר מסוכן, ובפה יש יותר חיידקים מברקטום.

כאחות - היא יודעת כי במקרים של חשיפה לדם ונוזלי גוף - יש לבדוק את שני האנשים - האחות והחולה שנדקר, למשל - כדי לברר אם יש משהו אחרי הדקירה.

היא קיבלה חיסון טטנוס ב- 2010 ולכן לא הייתה צריכה לקבל.

היא לא הייתה מודאגת מהנשיכה, עשתה בדיקות קודם ושנה אח"כ. איידס והפטיטוס יותר עוברים בדם ולא עם הרוק. היה רוק שלו ודם שלה. היא חיטאה את הפצע ולא הייתה דלקת, אז הייתה שקטה.

היא התקשרה למשטרה, למרות אצבעה המלאה בדם. אולם קצת הגזימה, אבל חשבה קודם לצלם את התמונות כדי שיראו.

קודם שאלה את המשטרה מה לעשות, ורצתה שהמשטרה תראה "את הדבר הזה."

היא לא הזמינה משטרה במכבסה - כי הנאשם ברח, ואיך יגיעו אליו? לא ידעה לאן נסע והיכן הוא גר.

היא התרגשה מאוד, חזרה הביתה, שתתה מים, סיפרה לבעלה והתקשרה למשטרה. האינסטינקט שלה היה קודם לדבר עם בעלה - ואח"כ להתקשר למשטרה.

הנאשם ניסה לכלוא אותה וללכת מהמכבסה, ואם זה לא היה רשום בהודעתה - אמרה זאת מס' פעמים.

אם בתעודה הרפואית שלה אין סימן לנשיכה - אלא חתך - ציינה כי רופאת המשפחה שלה ד"ר שפירו לא כתבה שזה חתך. זה פצע אחרי הנשיכה. חושבת שהרופאה טועה - זה פצע נשיכה. אולי לא היה לרופאה ניסיון במילוי מסמכים כאלה.

היא שלחה אותה לבדיקות רקע, ואחרי שנה עשתה בדיקות חוזרות.

אם לא רשום בסיכום הרפואי שהיא נשלחה לבדיקות - ניתן לראות זאת בתיק הרפואי שלה.

במשטרה סיפרה שבועיים אחרי האירוע שיומיים - שלושה אחריו התקשר אליה הנאשם, והחזיר לה את המעיל.

היא לא חשבה שזה משמעותי לספר שבעלה היה איתה לקחת את המעיל, למרות שאמרה שפחדה להגיע לבד, ולמרות ששמע את התנצלות הנאשם בפניה.

אין לה ניסיון עם המשטרה.

בחקירה החוזרת - אמרה שאם היו אומרים לה במשטרה לבוא דחוף - הייתה מוותרת על הטיול, היה לה חבל להפסיד אותו.

הוגשה הודעת העדה בהסכמה **(ת/4)**.

בהודעתה מיום **20.8.12 שעה 13:01** ציינה העדה כי היא רוצה להתלונן על הבעלים של מכבסה באריאל ברובע ב' במרכז המסחרי שנשך אותה באצבע, פצע אותה, ירד לה דם (נראית אצבע מלאה בדם).

ב- 12:10 הלכה לקחת מעיל אותו השאירה לפני 3 חודשים לניקוי יבש, כל פעם העובד אמר לה שהוא עדיין לא מוכן, הייתה שם לפחות 8 פעמים, לפני 3 ימים נאמר לה שהמעיל מוכן ושהוא באוטו.

כשהלכה לקחתו - נאמר לה שאינו מוכן. היא שאלה למה עדיין לא מוכן אם אמר לה שהוא מוכן, נופפה באצבע מאשימה לפניו - והוא נשכה באצבע.

היא אמרה לו מה אתה עושה, ראתה שיורד לה דם, הוא אמר "אז מה" ושתצא החוצה כי היא מלכלכת את משרדו, עוברת גבול, כי יקרא למשטרה, התחיל לנעול את הדלתות, והיא יצאה החוצה.

היא אמרה שתתלונן נגדו במשטרה, והוא אמר שאין שום מעיל אצלו, לא הביאה לו כלום, והוא לא נשך אותה בכלל.

היא אינה יודעת איך קוראים לו, אם הוא עובד או בעל הבית, הוא מבוגר כבן 50, נמוך, שמנמן עם שיער לבן.

לא היה שם אף אחד.

פעמים היו שם בחורות, שהתקשרו לבחור - וכשראה אותה - ידע מה היא צריכה.

אינה יודעת את הטלפון במקום - אך הוא רשום בשלט על המכבסה ליד תיווך.

היא צילמה את האצבע ותעביר תמונות.

נאמר לה שאם היא הולכת לרופא - או קופ"ח - שתעביר מסמכים רפואיים בנוגע לפגיעה.

כן הוגשו:

מזכר של שחר דשקוטאהי מ- 3.9.12 - (ת/3).

בו צוין כי ב- **3.9.12 בשעה 18:20** הגיעה לתחנה המתלוננת ומסרה לו 4 תצלומים שלה לאחר התקיפה (שסומנו) - הוגשו **ת/1 א-ד**.

מסרה אישורים רפואיים.

אמרה ששם החשוד הוא אבנר משרקי, והטלפון במכבסה 03 9364040.

החשוד התקשר אליה, ביקש סליחה, החזיר לה את המעיל שלה, והיא שילמה לו על הניקוי 150 ₪.

עמוד 6

תיעוד רפואי של דר' שפירו ברוניסלבה (ת/2) - מיום 21.8.12, בנוגע למתלוננת (שעה 10:12). ציינה בפניה כי אתמול בזמן סכסוך עם עובד של מכבסה - לפי דבריה עובד נשך אצבע 2 של יד ימנית.

באבחנה צוין: finger injury, other and unspecified. right

כן צוינו דברי המתלוננת כנ"ל - כי יש פצע עם דמום שהופסק לאחר טיפול מקומי.

בבדיקות הגפיים: באזור אצבע 3 יד ימנית חתך כ- 1.5 סמ' עם סמנים דימום (יבש) עם אודם קל מסביב.

הודעת הנאשם מיום 19.9.12 שעה 13:09 (ת/5)

לא היה ביניהם מגע כלל.

הוא זוכר את האירוע במדויק, המתלוננת הביאה 2 מעילים, כשלגבי מעיל העור היא ידעה שייקח יותר זמן.

לאחר שבוע באה לקחת את המעיל הרגיל, רטנה למה מעיל העור לא הגיע, הסביר לה שזה לוקח יותר זמן ומוכן להשיבו לה ללא ניקוי. היא ביקשה שינקת, וכמעט כל יום הייתה מתייצבת, שואלת על המעיל, והייתה צועקת מדוע לא הגיע.

הוא לא יודע מאיפה באה ומאיפה הדם שהיה על אצבעה כשנופפה לידו, כנראה שנכנסה עם הדם לחנות.

היא הגיעה שבוע או שבועיים אחרי, לקחה את המעיל, חיכה, שילמה והלכה - למרות שאמרה שהיא לא תשלם.

הוא לא מכיר אותה ולא יזהה אותה אם תעבור ברחוב.

הוא לא יודע למה באה להתלונן.

בכל פעם שהגיעה - נכנסה להיסטריה ואפילו כשבאה לקחת את המעיל - היא שילמה את מלוא הסכום, חיכה והלכה. היא אמרה שתתלונן עוד לפני על שגנב לה את המעיל.

בפרשת ההגנה

5.

העיד הנאשם (ע"ה/1) - עמ' 16-23 לפרוטוקול.

על פי עדותו - אשתו הינה מתאמת ההשתלות בבי"ח בלינסון כבר 32 שנה, והוא פעיל ציבור ותורם לקהילה.

הוא הפעיל מכבסה ענקית באריאל ונתן שירותים לקהל הרחב.

הוא נפגע מדברי המתלוננת כי נשך אותה ב- 20.8.12.

הוא אף פעם לא שיקר ללקוח ואמר לה שאם לא מתאים לה - יביא לה אותו תוך 10 דקות.

היא נתנה לו 2 ז'קטים, ולגבי זה מהזמש - זה לוקח יותר זמן.

בהתחלה, כשעברה ליד המכבסה - נכנסה בחיכים, ואחרי החלה צועקת.

יש לו שכן של פלאפל שיכול להעיד כי לא עזב את המכבסה באותו יום, ולא ברח.

פרטי המכבסה רשומים בשלט עם הטלפון האישי שלו.

לגבי יום האירוע - לא הודיע לה שהמעיל מוכן, והיא עברה כרגיל.

הוא לא היה עם הטלפון, ולא נפנף בצורה מזלזלת.

הוא אמר לה שזה ייקח שבוע - שבועיים, ואז החלה להתנפל, לצעוק ולצרוח. הוא עמד משולב ידיים בשקט, לא נגע ולא התקרב אליה וכשהתחילה להיכנס לכיוון המכבסה - אמר לה שאם לא תצא החוצה - תהא מסיגת גבול ויזמין משטרה. היא אמרה שתזמין משטרה, עשתה נפנוף עם האצבע ועף על הרצפה והנעל שלו דם.

לא היה לו דם על החולצה או בפה- ואם היה נושך אותה טבעי שכן יהיה.

הכול היה בשניות והוא אמר לה שתצא החוצה.

הוא לא התקשר אליה אחרי יומיים - אף אחרי שבועיים, אמר לה שהמעיל מוכן, היא באה עם בעלה ונתנה לו 150 ₪, הוא אמר לה תודה, לא התנצל על שום דבר, לא עשה כלום, בעלה לא אמר כלום.

בחקירתו הנגדית חזר על גרסתו כנ"ל לרבות כי הציע למתלוננת להחזיר לה את מעילה ללא ניקוי וללא חיוב.

כל עוד צעקה - היה בעסק בפנים וכשבאה עם האצבע והחלה לנופף, להתנפל ולצרוח - ראה את הדם שנפל על הנעל. לא נגע בה, לא בנשיכה ולא ביד.

הוא אמר לה שאם לא תפסיק לצעוק ותצא החוצה - הוא מזמין משטרה.

הוא אינו אחראי למה שהיא עושה, ולא יודע אם נזל דם בחנות קודם שנופפה המתלוננת את ידה.

אינו יודע מדוע הגיעה המתלוננת להתלון ואינו מכיר אותה.

הוא אחרי 3 אירועי לב, סכרתי ואשתו דואגת לו - ובעקבות האירוע לא ניגש לבצע בדיקות רפואיות.

הוא סיפר לאשתו על האירוע ואם זה היה נכון - הייתה מחייבת אותו לבצע את כל הבדיקות.

לטענה כי הוא משקר בחששו למעמדו - הוא נשבע לומר אמת ואין לו כל אינטרס.

לגבי אירועי תקיפה קודמים - תקף אותו אדם בקאנטרי ובית המשפט הרשעו.

הוא לא נחקר על אירועי תקיפה במשטרה זולת האירוע הנ"ל.

הוא לא הורשע באף תיק.

אם מתועדים 4 מקרי תקיפה שנחקר עליהם, האחרון מ- 2011 - היו מס' פעמים שמסר הודעה על רקע פעילותו כפעיל ליכוד.

הוא לא התלונן במשטרה נגד המתלוננת כי אין צורך להתלונן על כל דבר. הוא לא ניזוק, לא היו עוד לקוחות שם, הוא לא פשט רגל. לא היה כלום - אלא ויכוח של כמה דקות - שנגמר.

הוא לא בא להרע למתלוננת. הוא אדם האוהב לעזור לזולת, גם לאויביו.

הוא לא יודע מה האינטרס שלה.

דין ומסקנות

6.

א. לאחר שנדרשתי לכלל הראיות שהובאו בפני, הגעתי לכלל מסקנה כי התביעה לא עמדה בנטל הוכחת המיוחס לנאשם - מעבר לכל ספק סביר.

עדותה של המתלוננת, שהייתה עדות יחידה - הייתה נגועה בתמיהות וסתירות רבות - ועל כן לא ניתן היה להעדיף את גרסתה - על פני גרסתו המכחישה של הנאשם.

ב. ציר ראיות התביעה הייתה המתלוננת - שמסרה תלונתה כנגד הנאשם על כי נשכה באצבעה.

עוד ציינה בעדותה כי ביום האירוע - ומיד לאחריו - שבה לביתה, סיפרה לבעלה על שארע, והוא אף צילם את חבלותיה. בעלה אף הגיע עמה כמה ימים לאחר מכן לנאשם, כי פחדה לשוב אליו לבדה - ואז הושב לה מעילה, היא שילמה תמורת ניקיון - והנאשם אף התנצל בפניהם על שהתרחש.

בהודעתה **ת/4** כלל לא הזכירה המתלוננת את בעלה כמי שהיה עד למצבה בסמוך לאחר האירוע - כי סיפרה לו בתכוף את שהתרחש, כי התרשם מסערת נפשה, כי צילם חלק מהתמונות את הפציעה בה, וגם שמע, לטענתה, את התנצלות הנאשם בפניה.

מחדלה זה של המתלוננת פוגם באופן משמעותי ומהותי במהימנותה ומשקל גרסתה.

בת/3 ציין השוטר שחר דשקוטאהי ב-3.9.12 כי המתלוננת אמרה לו שהנאשם התקשר אליה וביקש סליחה, החזיר לה את המעיל, והיא שילמה עבור ניקיון.

גם אז לא הזכירה המתלוננת את בעלה, ובניגוד לדבריה בפני השוטרים כי ההתנצלות הייתה טלפונית (על פי לשון הכתוב ב**ת/3**, כנ"ל) - בעדותה ציינה המתלוננת כי בעלה שמע את ההתנצלות (עמ' 14 ש' 22-31).

המתלוננת ניסתה להסביר כי לא חשבה להזכיר את בעלה כי אין לה ניסיון בפניות למשטרה, כי לא חושבת על כל מילה כמשהו שצריכה להעיד עליו בביהמ"ש - ונתקלה פעם ראשונה בהגשת תלונה במשטרה.

הסברה זה של המתלוננת מיתמם, מתחמק, ואינו מהימן עלי. מדובר באישה דעתנית, שהייתה רופאה (ברוסיה), הינה אחות מוסמכת, עומדת על זכויותיה - והטבעי ביותר בנסיבות תקיפתה ע"י הנאשם, כדבריה - הוא לספר על עד למצבה - ולהתנצלות הנאשם בפניה, שיש בה לפחות ראשית הודיה במיוחד לו.

כן תמוה השיהוי אצל המתלוננת בפניה לטיפול רפואי בעקבות טענתה כי ננשכה.

נוכח השכלתה הרפואית ובהתאם לדבריה שפה האדם הוא מזוהם יותר מרקטום האדם - כיצד לא הזדעקה לבדוק אם נדבקה בחיידק אלים? מדוע לא עמדה על בדיקת הנאשם אם הוא נשא של מחלה כלשהי?

במקום זאת - נסעה המתלוננת לפסטיבל כליזמרים, ורק ב-21.8.12, יום למחרת - פנתה לרופאת המשפחה שלה וציינה בפניה כי ננשכה באצבעה.

בתיעוד הרפואי **ת/2** לא מצוין סימן נשיכה אלא חתך בלבד. לא התבקשה השלמת חקירה בשאלה זו - המטילה צל של ספק באשר למקור הפגיעה אצל המתלוננת.

גם סיפור האירוע ע"י המתלוננת הוא מוזר, על רקע תיאורה את נשיכתה בלא שהנאשם החזיק באצבעה - אלא כמו זינק עליה "ככלב".

תיאור התנפלות נטענת זו אינו תואם את ההיגיון והשכל הישר - על כי המתלוננת נהגה לכעוס על הנאשם בכל פעם שהגיעה למכבסה והסתבר לה שמעילה לא הגיע - מה קרה הפעם? מה הביאו לנשוך אותה?

כיצד זינק על אצבעה, כתיאורה, בלא להחזיקה? אם דיממה כל כך ונטפה דם - כיצד לא ציינה כי נותרו סימני דם גם על הנאשם/בגדיו?

המתלוננת גם הותירה רושם ברור של **הגזמה** בתיאורה את מעשי הנאשם - כך בהוסיפה פרטים מהותיים בעדותה, למול הודעתה (**ת/4**): כי הנאשם אמר לה שהמעיל נותר באוטו שלו והאוטו אצל

אשתו, כי ניסה לכלוא אותה בתוך המכבסה, כי פטר אותה בתנועת נפנוף מזלזלת כשדיבר בטלפון והיא דיברה איתו, וכי אף הורה לה להישאר במקום כי הוא מתכוון להזמין משטרה. כן ציינה בעדותה כי הנאשם ניסה להתכחש למחויבותו כלפי המתלוננת, שאיבדה את הקבלה - עובדה שלא מצוינת בהודעתה.

ניסיון השחרת הנאשם והגזמת תיאור התנהגותו פוגמים במהימנות גרסתה - בהמשך לכלל התמיהות שפורטו כנ"ל.

גם הסבריה כי ציינה את החסר בפני החוקר וזה לא נרשם - תמוהים ומשונים.

הנאשם אף ציין כי המתלוננת השתוללה בפנייתה לעברו, כי ציין בפניה כי השיגה גבול ותקרא למשטרה - ועל כן יכול והפריזה בתיאור התנהגותו לשם המעטת חלקה האלים באירועים, וחששה מפני תלונה נגדה.

אם הייתה זו היא שהותקפה - כגרסתה - מדוע נשארה במקום והמשיכה להתעמת עמו, ולהמשיך ולבקש את מעילה מהאוטו במקום להזמין מיד משטרה?

מאידך - ולמול כלל גרסתה של המתלוננת, בה סתירות ופירויות - הכחיש הנאשם בגרסתו באופן מהימן, סדור והגיוני את תלונת המתלוננת - לא הכחיש כי הבחין בדם על אצבעה - אך לא ידע מה מקורו, ואם מהמכבסה בכלל.

הנאשם הכחיש כי תקף/נגע במתלוננת, ציין את התנהגותה המתלהמת - וכי למרות טרונייתה - שילמה את מלוא עלות ניקוי המעילים, באופן שאינו מתיישב עם חששו ותחושת אשמו של הנאשם מתלונה נגדו ע"י המתלוננת כי נשכה.

גרסת הנאשם, כמו גם גרסת המתלוננת מתיישבות עם אפשרות לפיה בסערת כעסה כלפי הנאשם - נפגעה המתלוננת באצבעה באופן שאינו קשור כלל לנאשם.

7. סופו של דבר - מהימנה ועדיפה עלי גרסת הנאשם - על פני גרסת המתלוננת - שנתרה תלויה על בלימה.

נוכח כלל המפורט - החלטתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

8. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

המזכירות תשלח העתק לצדדים בדואר רשום.

ניתן בלשכתי ביום 13.1.15, כ"ב בטבת תשע"ה, בהעדר הצדדים.